Мета виправдовує засоби.

Зі статуту ордена єзуїтів

Пролог

Сіро, Ні дня, ні ночі. Ні сонця, ні місяця. З правого боку – сяючий Рай. З лівого – чорне Пекло. Між ними – сіре Чистилище. Цей клапоть Всесвіту обсаджено густим незгораючим терням. Через непомітну діру в цьому терні проходять душі померлих. Представники всього ходячого, літаючого й повзучого. Тут їм чіпляють ярлики "грішник" або "праведник". Звідсіль їх піднімають у Рай або кидають у пекельну безодню.

1. Херувим п’ятій б’є на сполох

Начальник Чистилища Ной не спав уже вісімсот тринадцяту ніч. Він не палив сигар. Не відганяв сон чорною кавою. Зімкнути втомлені повіки не дозволяв йому святий обов’язок.

Ной добре пам’ятав ті часи, коли бог Ягве шепнув йому:

– Будуй ковчег, садови в нього свою сім’ю, по парі всякого повзучого гада і паняй до Арарату. Ви мені будете потрібні. А всю решту топитиму зараз…

Перед Ноєм різнокольоровими лампочками блимала карта Всесвіту. Кожна лампочка – це агент Чистилища – херувим. Ось Ной поклав перста на кнопку біля зеленої лампочки. З гучномовця, вмонтованого в пультовому столі, почувся густий бас:

– Я Херувим Восьмий. Перебуваю під ліжком пророка Давида. Все гаразд. Пророк мислить точно за програмою…

Ной натиснув на кнопку. Бас увірвався.

Молодець, подумав Ной. Знає, де лежати. За пророком Іллею стежити не треба. Він власною рукою зарізав чотириста жреців, богу не угодних. В його відданості й стійкості сумніву нема. А от Давид щось не те пописує… Мда-а-а. Техніка. Нарешті ми добилися свого. Нарешті ми можемо читати думки єства кожного ще задовго до того, поки його душа в Чистилище потрапляє.

В дверях з папером з’явився Каїн:

– Дозволь, Ною!

– Заходь, хлопче, заходь.

– Підрахунки показали, що на кожну душоодиницю ми маємо по півагента штатного, себто по півхерувима і по два агенти позаштатних.

Ной поплескав Каїна по плечу:

– Молодець! А як там ті три грішні душі, що поступили вчора?

– Одна з них, та бліденька, погодилась бути нашим позаштатним агентом. То я підкинув її в Рай до святих. А за цими двома тільки загуло…

– Добре, Каїне, ти вільний! – сказав по-батьківськи Ной і втомлено опустився у м’який фотель.

Коли за Каїном рипнули двері, Ной подумав, що з таким заступником перевернути можна Всесвіт. Пригадалось, як бог Ягве сказав:

– Вибирай хоробрих. Приведи їх до річки. Хто буде хлебтати воду язиком, як пес, того відбери.

А Каїн не тільки по-песячому воду хлебтав. Каїн братові рідному Авелю ножем межи ребра штрикнув. Недаремно Господь йому за це мандат недоторканості видав. І наказав: "Усякому, хто вб’є Каїна, відомщу всемеро".

На карті заблимала червона лампочка. Клацнула кнопка:

– Я Херувим П’ятий. Перебуваю на вавілонській торговиці. Стежу за суб’єктом, що продає маслини. Товар його має підозрілий відтінок. Що діяти далі?

– Негайно з’ясувати, що в голові в цього суб’єкта! Куди клониться його душа? Надалі суб’єкта іменувати Маслина.

– Єсть!

Ной натиснув на кнопку під столиком. За мить у кабінеті з’явився Каїн, син Каїна Ламех, що обіймав посаду начальника оперативної групи херувимів, начальник відділу особливого допиту Хам і начальник групи нагляду за виконанням правил "Символу віри" Іуда. Ще не встигли всі виструнчитись, як лампочка знову тривожно заблимала.

Клацнула кнопка.

– Я Херувим П’ятий. Душа суб’єкта Маслини не нашого "Символу віри". У голові в нього думки не нашого стандарту, а свої власні.

– Чули?! – кивнув Ной у бік гучномовця. Й відразу ж наказав Херувиму П’ятому: – Не спускати ока! Шлю підмогу!

2. Відчайдушний вчинок Херувима П’ятого

Херувим П’ятий був не хто інший, як праведник Ісаак. Ще немовлям батько хотів зарізати його й засмажити богу на обід. Батькову помилку син виправив. Ісаак вчинив за правилом: "Не продав ти мене, отче, то сам продамся". Він себе не різав і не смажив. Він віддався богу живцем з усіма потрухами й своїм чудовим нюхом. На рахунку Херувима П’ятого було понад триста душ. Ще задовго до винайдення портативних магнітофонів та апаратів для читання думок і почуттів цей агент своїм нюхом безпомилково встановлював, де грішник, а де праведник. Він міг цілими ночами просиджувати в громадському туалеті, щоб підслухати хоч одне богу не вгодне слово й цим всевишньому вгодити. Він цілими тижнями тримав ухо на телефонній трубці, а потім слово в слово відтворював розмову двох абонентів. А одного разу для безпеки господа свого поправ навіть святий "Ісход" – конституцію небесну. Поправ пункт глави, що гласила: "Не свідчи ложно на ближнього твоєго". Поправ і інший пункт: "Не бажай дому ближнього твого, жінки ближнього твого…" Поправ, бо вже дуже отой "дім ближнього" очі чесному праведникові муляв.

Тож Херувим П’ятий стояв на вавілонській торговиці, за кілька метрів від суб’єкта Маслини й думав:

– Візьму я його, сучого сина, руками власними і єдиними. Тоді ні славу, ні грошей ділити не доведеться. А то ти ходи, полюй, а вони на готове…

Суб’єкт Маслина саме обтирав полою сірячини свого довгого й горбатого носа. До нього підійшла грудаста молодиця. Стала торгувати маслинами. Суб’єкт Маслина був молодий і червонопикий. Херувим П’ятий усе розрахував, усе врахував. У ту мить, коли повні груди молодиці, що випиналися з декольтованої сукні на волю, засліпили Маслині обидва ока, Херувим П’ятий вихопив револьвера:

– Р-руки вгору! Ви арештовані!

Суб’єкт Маслина не встиг відірвати свого погляду від грудей молодиці, як та вихопила мініатюрний браунінг і тицьнула йому прямо під ніс.

Ніхто на всій вавілонській торговиці не підозрював, що скромна перекупка дріжджів Нюра – позаштатний агент Чистилища.

3. Маслина розколюється

У кабінеті спецдопиту, де стіни мають вуха, а меблі – очі, де ніяк не втямиш, де двері, а де шафа, за масивним столом сидів Хам. У куточку, на стільці, прибитому до підлоги, – Маслина.

Хам стукнув кулаком по столу:

– Ну, розтуди бога твого й матінку його! Ти будеш говорити?!

Маслина знітився:

– Що? Я вже все сказав. Я звичайний торговець маслинами.

– Ні! Ти скажи, чого в голові твоїй баранячій думки такі блукають?

– Які?

– Ну, не такі, як у мене, не такі, як в інших, а свої?..

Маслина переконливо:

– Бо в мене ж голова своя власна. Тому й думки в ній свої…

Хам вибухнув гнівом. Знову вдарив кулачиськом по столу:

– Мовчати! Богохульнику… А чи знаєш, що ти єдиний ідіот, єдина істота в нас інакомисляща? Чи знаєш ти, що в нас усі мислять так, як богу Ягве угодно?! І душі всі клоняться до нього?

– Не знаю, – промимрив Маслина. – Я й бога такого не знаю. Душа моя поклоняється богу Ваалу…

– Що-о-о? Ва-а-лу? Та як ти смієш, гнидо патлата, богохулити?! Та я з тебе душу витрясу! – Хам підійшов до Маслини, вхопив його за патли й почав трясти, ніби справді намагався витрясти душу. Потім наблизився до стіни. Тицьнув на виписку з небесної конституції "Ісходу": – Читай, вилупку! Отой перший пункт читай! Це для кого написано? "Да не буде у тебе інших богів перед лицем моїм…"

Маслина почав затинатись:

– Але ж у мене й нема інших, крім Ваала.

– Ва-а-ла?! – зневажливо обірвав Хам. – А чому душа твоя поклоняється якомусь Ваалу, а не богу Ягве?

– Бо дід мій поклонявся Ваалу, батько поклонявся Ваалу, і я йому поклоняюсь… Це наші традиції…

– Ах, традиції! – передражнив Хам, – і ти їм поклоняєшся. А прочитай оцей пункт знову: "Не роби собі кумира на землі, не поклоняйся йому, бо я, Бог-ревнитель, караю дітей за вину батьків. До четвертого коліна включно". Вкумекав?! Тепер я твою душу таки вимотаю й запроторю в пекельну геєну огненну.

Маслина затремтів увесь. Лице його вкрив густий піт. Очі посоловіли.

– Вмикайте оту машинерію, – кивнув на магнітофон. – Я розповім усю правду.

Хам засіяв од радості.

– Ця не працює. Тут ввімкнуті й без того. Паняй!

– Я справді торговець маслинами. Спекулянт себто. Купую їх в одному місті, а перепродую в іншому. І до вас я приїхав з контрабандою.

– Як це так "до вас?" – здивувався Хам. – А ти чий?

– Ну, я… з Содома, з Гоморри… Чули такі міста? В джунглях вони, за Жовтим морем. Там у нас усі поклоняються Ваалу…

– Стривай, стривай! – обірвав його Хам. – З Содома, з Гоморри, кажеш? Це з тих міст, які відмовилися визнати господа Ягве всемогучим і єдиним владикою своїм? Ясно… Так ти ханаанець… – Хам натиснув на кнопку під столом. З-під землі виросли два гевали-херувими.

– У спецкамеру! До особливого розпорядження! – кинув Хам і зняв телефонну трубку.

4. Задум Ноя

Ной нервово ходив по кабінету. Нервово гриз нігтя великого пальця. Нервово думав: "Сучий син цей Маслина. Категорично відмовився нам служити".

Блимнула лампочка. Клацнула кнопка.

– Я Херувим Тринадцятий. Перебуваю в духовній семінарії. Добився небувалих успіхів: семінаристи стежать один за одним, один одного бояться, як чорт ладана, один одному не довіряють… Пильність і безпеку поставлено на небувалий рівень. Ніхто не скликає ніяких зборів, крім офіційних, не проводить вечорів, які не присвячені богові Ягве. Навіть про футбол дискутують найбільше в компанії трьох…

– Молодець! – сухо кинув Ной і натиснув на кнопку.

Дзенькнув телефон. Ной зняв трубку.

– Куди відправити тих сорок вісім душ, що приречені бути в Пеклі? – питав пискливий тенорок.

– Я, здається, говорив про це сто разів: усі душі, засуджені на вічну геєну огненну, відправляти спочатку в холодильник.

Хай відчують різницю температур, коли не відчували різниці між гріхопадінням і праведністю.

Ной став у куток. Знову почав нервово гризти великого пальця. За сірим вікном протікала вісімсот сорокова сіра безсонна Ноєва ніч. Раптом начальник Чистилища ляснув себе долонею по лисині.

– Ура! Здається, є ідейка!..

Підійшов до пульта. Натиснув на кнопку. Гавкнули двері. Перед Ноєм постав Хам, Каїн і начальник групи нагляду Іуда.

– Сідайте! – вказав Ной на стільці. – Поговоримо.

Стільці скрипнули.

– Як Маслина? – звернувся до Хама.

– Категорично! Каже: "Хай я зварюся в пекельній смолі, а віри предків своїх не зраджу. І побратимів своїх не запродам".

– Мда-а! Видно, Ваал там твердо на ногах тримається. Нічого. Скоро ці ноги в колінах підкосяться, – сказав упевнено Ной, опустився в крісло й вів по-діловому: – Якщо Маслина – спекулянт і контрабандист – відмовився стати нашим агентом, то сподіватись на інших не так просто. А Маслину ми все ж таки використаємо… На, Іудо, – Ной простягнув Іуді аркуш паперу, – прочитай вголос.

Іуда взяв аркуш, відкашлявся:

– "Переважна більшість жителів Содома і Гоморри ненавидить бога Ваала і прагне потрапити під десницю бога Ягве. Вони розуміють, що тільки Ягве найсправедливіший, найлюдяніший бог. Тільки Ягве принесе їм щастя. Але вони знають жорстокість Ваала і його мстивий характер. Вони мусять мовчати. Жителі Содома й Гоморри знають і про те, що ці два міста споконвіку були невіддільні від царства Ягве. Вони знову прагнуть цього. Вони з нетерпінням чекають тої хвилини, коли господь Ягве задушить ненависного Ваала і знову візьме Содом і Гоморру під свою божу ласку".

Іуда закінчив. У кабінеті якусь мить панувала мовчанка. Потім її порушив Ной:

– Ну, второпали?

Всі мовчали.

– Даємо Маслині прочитати цього папірця вголос. І непомітно записуємо на магнітофон. Всі його обурення і спростування потім можна буде вирізати. А його сповідь змонтувати так, як нам хочеться… Спробуйте, – кивнув він Іуді, – записати набір таких його слів, з яких ми змогли б змонтувати все, що нам треба… А його, Маслину, після цього в смолу. Операцію назвемо "Сліпе око"…

Знову блимнула лампочка, Клацнула кнопка.

– Я Херувим Шостий. Сиджу під столом пророка Матфея…

– Що пише Матфей? – перепитав Ной.

– Пише, що всякий гріх – убивство, згвалтування дитини, крадіжку – можна пробачити й простити. А ось хулу проти духа святого не треба пробачати ніколи…

– Правильно пише, – сказав Ной і вимкнув кнопку.

5. Паршива вівця

У кожному стаді є паршива вівця. У стаді жителів Содома й Гоморри цією вівцею був учений-історик Гедеон. Належав до тієї категорії вчених, які славляться не так своїм розумом, як заздрістю. Від кожної удачі його колег-учених у нього з голови вискакував один волосок, а жовчний міхур збільшувався на один міліметр. Тому в сорок років він мав абсолютно лису голову й коров’ячий живіт. Крім цих двох наукових досягнень, в Гедеона більше нічого не було. Він уже п’ятнадцятий рік намагався захистити дисертацію на тему: "І царству Ваала не буде кінця". Проте навіть така ходова тема не проходила. Колеги-історики вказували Гедеону, що він дуже кострубато й невміло повисмикував цитати з творів своїх попередників і білими нитками намагався зшити для себе мантію бакалавра наук.

Тому, коли Гедеон почув по радіо "сповідь" жителя Содома й Гоморри, який "втік від тиранії Ваала під добру десницю Ягве", його осяяла думка: чому б назву дисертації "І царству Ваала не буде кінця" не замінити на "І царству Ягве не буде кінця"?

Він тут же написав таємного листа на адресу, яку пропонувало Чистилищне радіо.

Відповідь не затрималася. Саме в той час, як жителі Содома й Гоморри пережовували підлий вчинок їхнього

земляка, що продав свою віру і волю, ще один їхній земляк читав закодовану телеграму працівників Чистилища:

"Візьми телицю зі стада отця твого й другу телицю семилітню, зруйнуй жертовник Ваала, який у батька твого. Зрубай священне дерево, яке при ньому".

Розшифрували цю телеграму так: "Візьми свою дисертацію, прихопиш з собою таких, як сам, зруйнуй усі культурні пам’ятники твого народу, знищ усі археологічні пам’ятники, спали всі історичні документи, які свідчать про віковічну незалежність Содома й Гоморри і всього ханаанського народу, і паняй до нас".

Гедеон задоволено потер руки. На губах його з’явилась робоча піна.

6. Подвиг Херувима Одинадцятого і Херувима Дванадцятого

Херувим Одинадцятий і Херувим Дванадцятий нарешті добралися в Содом. Перед тим вони довго готувались: вивчали ханаанську мову, звичаї. Вони знали, яке відповідальне завдання покладено на них. Знали, чому саме Ной обрав їх, а не когось іншого. Херувим Дванадцятий не хто інший, як Йосиф Прекрасний. Він зажив неабиякої популярності серед жіночої половини всіх суспільств. А в градоначальника Содома й Гоморри Лота – дві дочки. Херувим Одинадцятий був неперевершеним майстром "забивати баки". Крім того, обидва агенти були досвідчені й випробувані на сотнях відповідальних операцій.

З Содома до Гоморри було недалечко. Від якогось пастуха вони дізнались, що палац Лота в Гоморрі. Агенти впіймали

попутне таксі й гайнули туди. Щоб не привертати до себе уваги, дорогою співали ханаанських пісень і пересипали свою мову ханаанськими народними прислів’ями. Біля будинку Лота розрахувалися з таксистом і дали йому на чай.

– Ти бачив, – шепнув Одинадцятий Дванадцятому, – як цей бурмило вивчав нас у дзеркальце?

– Плюй на нього. Пригадай прислів’я: "На злодієві шапка горить". Давай зайдемо в під’їзд. Передамо радіограму.

Вони вскочили в парадний під’їзд будинку Лота. Тільки Херувим Одинадцятий наблизив губи до лацкана піджака, де було вмонтовано мікрофон, як над його вухом пролунало:

– Хто ви такі і що тут робите?

Одинадцятий і Дванадцятий вже, було, хотіли вихопити пістолети, та своєчасно схаменулись. Перед ними стояв черговий охоронець будинку Лота.

Охоронці завжди більші патріоти, ніж ті, кого вони охороняють. І більше турбуються про їхню безпеку, ніж ті про безпеку свого народу. Саме тому охоронець сказав:

– Якщо вам до Лота, то я зараз наведу справку.

Він зняв телефонну трубку. Дуже ввічливим голосом спитав:

– Тут до вас якісь незнайомці. Пропустити?

Лот, що не відійшов ще від учорашнього офіційного прийому з нагоди приїзду інспектора бога Ваала, не дочув, що й до чого. І повелів:

– Пропустити!

Одинадцятий і Дванадцятий не сподівались, що все обійдеться так гладко. З досвіду знали, що з "верхами" набагато легше домовлятись, ніж із "низами", але тут на такий успіх не сподівались. Тому полегшено переступили поріг квартири Лота. Той саме сидів за горіховим столом у вісоновій білосніжній сорочці й клював сизим носом у дорогу оніксову чорнильницю.

Агенти досвідченими очима окинули кімнату. Більше тут нікого не було. Тому одразу ж приступили до діла.

– Лоте, – переконливо мовив Одинадцятий, – ми з царства бога Ягве…

Лот здригнувся.

– Ти не бійся, – втрутився Дванадцятий, – тобі ми нічого поганого не заподіємо. Ти ж чув не раз по радіо розмови Гедеона. Знаєш, в якій він у нас пошані.

Лот витер хустинкою спітнілий лоб.

– Сідайте, – мовив тремтячим голосом. – Що від мене треба?

– Ти повинен від імені всього ханаанського народу підписати оцей документ.

Лот узяв тремтячими руками з рук Одинадцятого листок паперу:

– "Ми, ханаанський народ, що володіє територією Содома й Гоморри, доручаємо нашому градоначальнику Лоту просити бога Ягве вирвати нас із-під ярма бога Ваала і взяти навічно під свою опіку. Доручаємо своєму градоначальнику Лоту прикласти за нас усіх до цього історичного документа свою десницю й печатку міст наших".

Лот важко зітхнув. Одинадцятий скористався зі слушного моменту:

– Ти, Лоте, волею бога Ягве будеш повічний незмінний градоначальник цих міст і надалі..

– Що ж, – полегшено зітхнув Лот. – Однаково, якому богу молитись, аби при тому не мерзли коліна і в животі не бурчало.

Дванадцятий настроївся на хвилю начальника Чистилища.

– Я Херувим Дванадцятий. Все йде за планом.

Ной давав настанови:

– Дивіться, щоб документ був неодмінно підписаний.

І з печаткою. Хай документ підпишуть ще кілька ханаанців. Не має значення – міністри чи шарлатани. Якщо не вдасться засліпити більшості, виривайте, що можна…

Лот чув настанови Ноя. Почав у пам’яті підбирати представників громадськості. Ну, заступники обидва

підпишуть. Содомський і гоморрський торгові правителі також підпишуть. Для них де гешефт, там і бог. Від низового люду візьму рабів своїх Ієфая, Марка, Якова і Семена. Рабу все одно, якому хазяїну служити і якому богу молитись. Аби було перед ким навколішках стояти і хребта гнути…

Щоб не викликати підозри, Лот дав своїм дочкам два документи, і поїхали вони по підписи.

Поки дочки Лота гасали по Содому й Гоморрі, Лот з обома херувимами в ханаанських винах топили ханаанський народ. Вони співали пісень, пили на брудершафт, цілувались.

Надвечір втомлені дочки повернулись у батьківський дім. Обидва примірники документа рябіли підписами. Йосиф Прекрасний на радощах почав по черзі цілувати дівчат. Одинадцятий зв’язувався по радіо з Чистилищем.

Нараз крізь відчинені вікна з вулиці долетів багатоголосий гамір. Здавалось, ніби реве ціле стадо диких биків. Лот виглянув через вікно. Біля його будинку збирався великий натовп. Серед натовпу побачив обох своїх заступників, обох торгових правителів. Їх вели на мотузках. Гамселили по їх спинах кулаками.

– Лота сюди! Гидоту цю продажну! – лунало знизу. – На гілляку зрадника!

Лот здригнувся. Прибіг знову його тілохранитель:

– Лоте, народ зібрався. Вимагає тебе і цих двох типів, що в тебе.

Йосиф Прекрасний витягнув свою руку з-за пазухи дочки Лота. Устромив за свою пазуху. Вмить у руці блиснув пістолет.

На сходах уже тупотіли кроки.

– До криївки! – крикнув Лот і першим кинувся у чорну пащу потаємного виходу. Останнім шугнув туди Херувим Одинадцятий і міцно зачинив двері.

7. У кабінеті Ноя

Ной не спав вісімсот п’ятдесяту ніч. Усіх працівників Чистилища було піднято на ноги. Що сталося з Одинадцятим і Дванадцятим? Від того часу, як крикливими вигуками обірвалась радіопередача, про них ні слуху ні духу. Підсилали в Содом і Гоморру інших агентів. Ті наче в безодню канули.

Нарешті вісімсот п’ятдесят дев’ятого безсонного ранку в Ноєвому кабінеті з’явився Херувим Дванадцятий. Він був неголений, обдертий, йому можна було б дати ім’я не Прекрасного, а Препоганого.

– Як? – було перше запитання Ноя. – Де Одинадцятий?

– Там, – простогнав Дванадцятий і показав пальцем на землю. – Вони його живцем роздерли. Пронюхали… Ми втекли потаємним ходом. А потім пригадали, що документ забули на столі. Одинадцятий повернувся, щоб його хоч знищити. Та знищили Одинадцятого.

– Чорт побери! – вилаявся Ной. – Як же ви так проґавили?!

Херувим Дванадцятий трохи відсапався.

– Перед тим як піти в це пекло, я зняв копію з цього документа. Підписані були обидва. Один у мене. Ось… – Іосиф тремтячою рукою подав листок Ноєві.

– Молодець – вигукнув Ной, – Молодець, чорт побери! В тобі я не сумнівався. Це ж історичний документ! Це колосально. З нинішнього дня ти, Йосифе, не тільки прекрасний, а й святий.

8. Страшна помста

В кабінеті Ноя проходила важлива нарада. Попід стінами на стільцях сиділи всі начальники відділів і служб Чистилища. Тут же сидів і Гедеон, який вже встиг завоювати таке довір’я, що обіймав пост судді Чистилища.

– Документ у наших руках, – вів далі Ной. – Але один примірник потрапив у їхні руки. Тепер вони підіймуть рейвах на весь Всесвіт. Ханаанці – це такий народ, що засліпити його нелегко. Ми могли б на підставі цього документа вступити в Содом і Гоморру. Але якщо його копія потрапила на Всесвітню раду богів, то…

Слова попросив Гедеон. Тут, у Чистилищі, він відзначався карколомними вигадками. Яких тільки мук суддя не придумував для своїх підсудних, яких тільки вироків не виголошував!

– Я думаю, що той документ, який потрапив їм у руки, сам по собі нічого не значить. Навіть якщо він уже потрапив на Всесвітню раду богів. Ми можемо його опротестувати, сказати, що це вигадка, шантаж.

– Але ж ти, Гедеоне, забуваєш, що цей документ бачили сотні ханаанців. Вони все витягли з тих, хто цей документ

підписував. Та й рабів залишили як живих свідків. І самі – живі свідки.

Тут Гедеон на хвилину замислився.

– У нас вистачить сили, щоб усі живі свідки стали неживими. Навіть якщо документ бачили всі ханаанці. Було б тільки бажання, – він єхидно посміхнувся.

Всі зблідли. Кожному доводилось не одну душу перепустити через свої пальці, але цілий народ… Гедеон наче читав їхні сумніви.

– Глава тринадцята "Второзаконія" гласить: "Заріж брат брата, жінку, дітей, якщо вони задумали поклонятися якомусь іншому богові, крім Ягве…"

Знову запанувала тиша. Навіть Каїн не міг наважитись схвалити задум Гедеона. Але тепер вони самі боялись його. Бо Гедеон до всього підшивав статтю "Второзаконія", яке на даному етапі богу Ягве дуже підходило.

Ной підніс руку. Це означало, що він просить уваги.

– Гедеоне! Всесвітня рада богів одразу ж зрозуміє, що ми знищили ханаанців, щоб замести сліди свого втручання в долю інших народів.

Гедеон хитро примружив очі.

– Ми, Ноє, слідів замітати не будемо. Бо ми не наслідили. Ми нічого не знаємо. Содом і Гоморру спіткає стихійне лихо. Якоїсь ночі їх заллє вогненний дощ. А ми одразу після загибелі цих міст трубимо в усі труби: "Бог Ваал розгнівався, що

ханаанці не захотіли поклонятись йому, і жорстоко знищив увесь народ. Ханаанці просились під десницю бога Ягве. Ось документ. Його доставив єдиний представник ханаанського народу вчений-історик Гедеон. Він чудом урятувався від загибелі".

Епілог

Лот прокинувся від штурханів у бік.

– Батьку, вставай! Дивися, Содом і Гоморра вогнем покрилися…

Чорна печера була освітлена відблиском заграви. Сюди, в гори, долинали лемент і зойки. Лот потягнувся рукою до жбана з вином.

– Однаково, – бурмотів п’яним язиком. – Однаково ми туди не повернемось. Хай горить. Усе хай горить дотла. А ми з вами рід Лотів продовжимо…